

Скука. Априлски сняг. И температура имам. Извод – вкъщи съм, боледувам си, разцъквам. Ехее, я, я виж, Мони си нарисувала вежди-говежди. А коя е тая, дето коментира. Не е от нашия клас. Хм, интересни неща поства. И звучи позитивно. И емотиконите са яки. Пиша й:

- Здравей, в един клас сме с Мони. Оная, дето я лайкна преди малко. Не съм на даскало. Тъпо ми е. Пише ли ти се?

- Здравей, Слънчице. Ето, изпратих ти покана. Приеми я, де, pls.

Приемам поканата. Разглеждам профила, а тя пише, ли пише.

- Ив, ще те наричам така. Аз съм здрав. Да, момче съм. Ама се крия зад този профил.

Хм, защо ли? Как ли се казва? Може би е готин!

- Ив, ме кефи! А твоето име? Как да те наричам?

- Както пожелаеш, красавице! Я прати твоя снимка.

Хихи, нарече ме красавица! Да му пратя ли снимка? Защо пък не, хубавица съм си!?

Пращам.

- Голямо сладурче си, Ив! Много бих искал да се видим на живо, да се опознаем!

- Ти няма ли да ми пратиш? И аз искам да се сприятелим! Да се видим още утре?

- На живо ще ме гледаш, Ив! Къде живееш? Ще дойда! Толкава добри очи не съм виждал скоро. И косата ти. Какъв ти е парфюма? И това бедро – като метро е. Ще дойда.

Ще му кажа, какво пък толкова! Как ли изглежда? Сигурно е висок, със сини блестящи очи...

Мечтаеш, а забрави да отговориш на момчето! Ахх, моя, тъпа, главо....

- Сории, забавих се. Веднага ти пращам адреса.

- Сладурче, а Вашите у Вас ли ще са? Да не притесня хората?

Възпитан е. Това ми повтаря баба – да е възпитан. Той е човекът.

- Спокойно, срамежливко! В 9 отиваме с тати при доктора! До час-два ще се прибера, а той отива на работа! Сами ще сме, когато дойдеш....

А защо ли се крие зад този профил?

- Ей, потайнико, разкажи сега нещо за себе си. Защо си с чужд профил?

- Красавице, трябва да те оставям! С нетърпение чакам утрешния ден, за да те видя! Сладки сънища!

Обзеха ме странни мисли! Защо ли нищо не сподели за себе си? Какво пък има да го мисля, срамежлив е!

Легнах си с очакване на утрешния ден, потънала в мечти. И Сънчо бързо кацна на усмивката ми и сложи крилца на очите ми. Вече бяхме у дома, седнали на дивана, гледахме филм! Погледнах в сините му очи, той ме прегърна! Олеле, а над нас Купидон! Разпъна стрелата на любовта към нас..

Подскочих.. Алармата! Сън било е, сън! Шокиращо е, да те събужда звънец, като този на баба на вратата. Закъснявам, скачам от леглото, тичам към банята! Спънах се, съборих лампата, излетях по корем, обърсах пода! Гледам - право пред банята съм! Тати крещи:

- Госпожица Разруха, рекордът си по скорост, пак издуха!

Скочих в дънките! А? Няма ми ги късметлийските обувки! Търся тук-там! Кучето ги дъвче! Аз дърпам, то дърпа! Ох, тръгнахме най-послед!

Отиваме при лекаря. Преглед, изследвания. Ангина ми се казва приятелката за следващата седмица. Ще се черпим с антибиотик.

Тати спира колата пред блока, не спира да дудне. Трясвам вратата. Простено ми е, от температурата е.

Качвам стълбите, натискам копчето, асансьорът тръгва. На етажата съм. Отварям вратата и ми домирисва на вкъщи. Нали знаете, всяка къща си има миризма. Да, де, ама защо ще

мирише в коридора. А кучето как е излязло. Гледа ме жално, накуцва. Вратата на апартамента е леко отворена. Стряскам се. Бутвам я. Бравата пада. Влизам вътре. Всичко е разхвърляно.

И следва криминале – звъня на тати, идва той, идва полиция, питат ме за приятели, реални, виртуални. Виртуални ли казахте, господин полицай?

Ако не бях казвала къде живея - кучето ми щеше да е със здрав крак, вратата с брава, а аз с телефон и лаптоп. Очаквах принца, она със сините очи, а дойде крадецът. Ето защо, не ми е казал нищо за себе си, а аз потънала в мечти, омагьосана от филма, в който се вкарах - разказах си всичко. Колко ли като мен още е излъгал? Е, Ив, дойде ти акъла. Нали? Екшънът свърши и то с не добър край. Хората не са толкова добри. Ще помня тази моя грешка цял живот. Всъщност, защо да не са добри хората. Добри са. Само аз мааалко сбърках, много малко – разказах си всичко.

Снегът продължава да изненадва всички. Април е. Пролет е. Или почти. Време е за антибиотик. И за разцъкване в клюкарника.

Ще внимавам какво и на кого пиша, обещах на тати. Обещавам и на себе си.

Автор: Иванета Димитрова Пейкова,

Възраст – 16 години

Училище - ПГ по туризъм „Д-р Васил Берон“, Велико Търново

Учител – консултант – Славка Проданова, 0883306165, slavqna@gmail.com